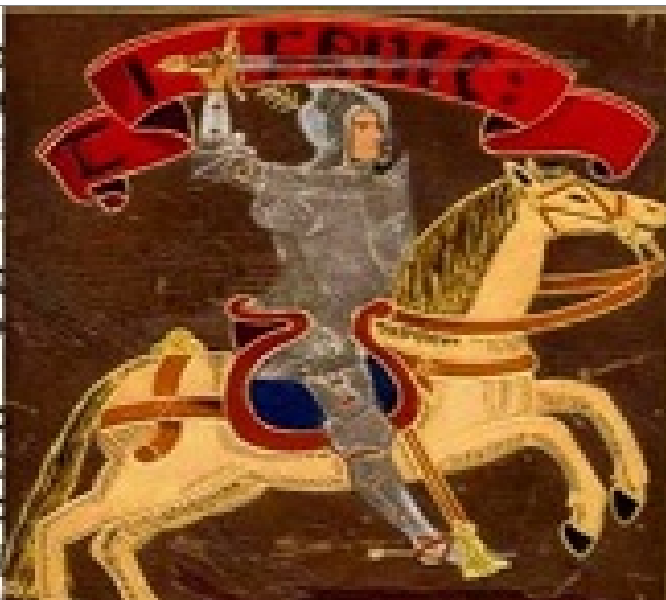

...a la mia pensa
...ll iustamēt excusa
...mpeto conliant e
...donaboz de tota
...da als bons del
...defalliment de la
...za los bona prop
...a fins . E vostra
...e la virtut compo
...limēte axi en sul c
...le presēt tractat p
...e inabuertencia: e
...mēt i. no avria m

...Erfenetz lo libze t
...valeros e strenu e
...llet Efranz lo ble
...Princep : E elat
...Imperi grech de
...Lo qual son trabu
...mguia porto qusia.
...at lengua valēden
...: e virtuos cavall
...ot martordl. Lo c
...non pogue acaba
...es tres parts. La c
...a la fi del libze ca fi

És hora d'aixecar les catifes

Autor: Jordi Llaboré

Data de publicació: 14-05-2018

Jordi Llaboré: “Moltes de les obres mestres del Segle d’Or podrien ser traduccions d’obres originals en català.” Article a la revista digital «Zonasec». Petita ressenya del llibre «Sota l'estora del Segle d'Or» d'en Lluís Batlle.

«La història l'escriuen els vencedors i com digué l'enyorat Eduardo Galeano: “Mentre els lleons no tinguin els seus propis historiadors, les històries de caceres seguiran glorificant el caçador”. És per això que aquest mes us porto un llibre que parteix de la sospita que bona part de la literatura espanyola de vora 1600 seria feta a partir de traduccions d'originals en català. El llibre s'intitula Sota l'estora del Segle d'Or castellà. Emprems catalanes als segles XVI i XVII, d'en Lluís Batlle i Rossell.

Probablement, molts estigueu pensant: I com pot ser que algú posi en dubte l'espanyolitat d'obres com la Celestina, el Quixot que, des de nens, ens han dit que eren puntals del Segle d'Or espanyol? Per respondre aquesta qüestió, podem veure què deia l'erudit Martí de Riquer, a finals del franquisme, quan va reeditar la traducció, plena de canvis, del Tirant lo Blanc a l'espanyol, la qual havia publicat a Valladolid en Diego de Gumiel (1511). En Riquer constata que la novel·la traduïda es publicà sense citar cap traductor i sense esmentar enlloc l'autor: Joanot Martorell i Martí Joan de Galba. Per tant, per als lectors espanyols, l'obra seria anònima. A més, Martí de Riquer afirma que, si no tinguéssim els tres exemplars conservats de l'edició valenciana (1490) i els dos de la barcelonina (1497), “fins i tot es podria arribar a sospitar que el text imprès en 1511 era l'original de la novel·la” com, de fet, hi fou considerat, fins que, malgrat la censura i la crema de llibres, aparegué la primera edició catalana.

Així que, per un moment, pregunteu-vos: si això va passar amb una obra tan popular a l'època com el Tirant, per què no podia passar amb d'altres obres? En Lluís Batlle ens desvela a la seva obra un bon munt d'indicis lingüístics i

culturals, fruit de llargues hores de recerca, que ho recolzarien. Us atreviu a comprovar-ho?

Article

Febrer, 18 del 2018

Jordi Llaboré

<http://zonasec.cat/es-hora-daixecar-les-catifes/>